

hovala na domy právnických osob, zvláštních výhod požívajících, jichž tyto právnické osoby nabyly ode dne 1. listopadu 1918. Odporovalo by rozhodně tendenci zákona, kdyby se mělo za to, že obce atd. mohly by vypovídati nájemníky v domech, jichž nebyly teprve po 31. říjnu 1918, neboť pak by také mohly nabýti domů za tím účelem, aby daly dosavadním nájemníkům výpověď. Tento výklad zákona vedl by k důsledkům nesnesitelným a odporuje zřejmě úmyslu zákonodárce, jak vychází na jevo zejména z §u 1 čís. 13, 14, 15 zák. o ochr. náj. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Po právní stránce posoudil první soud věc správně. Vývody odvolání nejsou s to, by zvrátily správný názor prvního soudu, jehož důvody jsou přesvědčivé. Pro názor ten mluví ještě to, že zákon ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n. na jiných místech (§ 1 čís. 13—14) uváděl první listopad 1918 jako konečný mezník nabytí vlastnictví, z čehož jest usuzovati, že i nový zákon, který byl vyvolán týmiž poměry, den ten ustanovil jako takový konečný mezník, poněvadž pro vytčení právě tohoto dne mluvily stejné důvody.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Uplatněný dovolací duvod čís. 4 §u 503 c. ř. s. není opodstatněn, sporná věc posouzena byla v odvolací stolici správně. Zákon ze dne 26. března 1925 čís. 48 sb. z. a n., mluvě v §u 31 čís. 3 o domech, které jsou od 1. listopadu 1918 ve vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu, má na mysli nepřetržitě vlastnictví k takovému domu od 1. listopadu 1918 až do doby, v tomto řízení v úvahu přicházející. Takovým domem jest i dům, o který se v rozepři jedná, neboť je skutečně v nepřetržitě vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu od 1. listopadu 1918, proto se naň nevztahuje ochrana zákona o nájemcích. Okolnost, že je v nepřetržitě vlastnictví sociálně pojišťovacího ústavu ještě dále, je pro onen předpis docela bez významu, hlavně však nedá se z této okolnosti odvozovati, že se na řečený dům nevztahuje předpis §u 31 citovaného zákona. Dovolacími vývody nebylo tedy vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného rozsudku, dovolání je bezdůvodné.

Čís. 5272.

V tom, že žalobce v rozepři uznal splátku žalovaných a projevil ochotu, odpočítati ji od zažalované pohledávky, nelze spatřovati projev započítací. Bylo-li v rozsudečných důvodech, ač ve výroku rozsudečném se o tom nestala zmínka, vysvětleno, že rozsudečným výrokem nebylo oduznáno žalovaným právo domáhati se vrácení splátky, nabyli žalovaní pravoplatností onoho rozsudku nároku na vrácení splátky dle §u 1435 obč. zák. a mohou se touto okolností brániti žalobou dle §u 35 ex. ř. exekuci vedené pro onen peníz.

(Rozh. ze dne 15. září 1925, Rv II 576 25.)

Ve sporu Cg I 749/23 zažaloval Dr. B. proti manželům K-ovým palmární účet 50.351 Kč, od něhož odečetl 9.000 Kč, takže zažaloval celkem 41.351 Kč. Procesní soud první stolice přisoudil Dru B-ovi celkem 23.915 Kč 78 h, odpočítav jiné srážky, nikoliv však oněch 9.000 Kč. Rozsudek ten nabyl právní moci. Bylo zjištěno, že manželé K-ovi uplatili Dru B-ovi 9.000 Kč na přisouzenou pohledávku, pro niž Dr. B. vedl proti nim exekuci. Ve sporu, o nějž tu jde, a jímž se manželé K-ovi domáhali zrušení exekuce, šlo pouze o to, zda oněmi 9.000 Kč byl zaplacen zbytek vymáhané pohledávky, čili nic. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Žalobou ve spise Cg I 749/23 zjištěno a žalovaný jako strana nepřisezně slyšen to přiznává, že jeho palmární účet dle přílohy A. žaloby činil 50.351 Kč 20 h, od toho odečetl splátky 9.000 Kč a domáhal se žalobou zaplacení zbytku 41.351 Kč 20 h plus 829 Kč, úhrnem 42.180 Kč 20 h. Přílohou A. žaloby (palmárním účtem) a rozsudkem ze dne 12. června 1924, č. j. Cg 749/23 zjištěno, že procesní soud upravil celý palmární účet Dra B-a, znějící na 50.351 Kč 20 h na 43.915 Kč 78 h, od tohoto odpočítal splátky 20.000 Kč, v nichž splátky 9.000 Kč nejsou zahrnuty a které vůbec neodpočítává, a přisoudil žalobci 23.915 Kč 78 h. Rozsudkem odvolacího soudu ze dne 4. října 1924 zjištěno, že splátky 9.000 Kč z přisouzené částky žalobci rovněž nebyly odečítány. Tím tedy zjištěno, že Dru B-ovi byl upraven soudem celý palmární účet, avšak z upraveného účtu splátky 9.000 soudem nebyly odečítány. Citovanými rozsudky zjištěno, že o splátkách 9.000 Kč vůbec nebylo rozhodováno. Spisem Cg I 749/23 zjištěno, že žalovaní ani nenámítali, že zaplatili již 9.000 Kč. V žalobní odpovědi uvedli, že zaplatili Dru B-ovi celkem 28.000 Kč, obnosy blíže neuvedli, ani důkazu o tom neuvedli, jest tedy toto tvrzení neurčitě. Žalobce uvedl splátky 9.000 Kč na konci palmárního účtu a také v protokolu ze dne 3. března 1924 ve spise Cg I 749/23 se o nich zmiňuje slovy: »Na pohledávku zaplatila proti-strana splátky v příloze uvedené.« Soud však o nich nejednal a nerozhodoval, jest proto námitka žalovaného, že o splátkách 9.000 Kč bylo již právoplatně rozhodnuto, vratkou. Námitka žalovaného, že nelze zálohu 9.000 Kč započítávati teprve dopisy ze dne 20. a 23. prosince 1924, poněvadž byla již odečítána před zažalováním palmárního účtu a poněvadž nejde o pohledávku vzájemnou, pokládal soud za neodůvodněnou. Jest shora zjištěno, že Dr. B. odečítal 9.000 Kč od palmárního účtu, avšak tím, že soud upravil celý palmární účet a splátky 9.000 Kč neodečítal, bylo to pro žalobu věcně bezvýznamným a pohledávka manželů K-ových 9.000 Kč oproti pohledávce Dra B-a trvala dále a byla započtením uplatňována, jak zjištěno dopisy ze dne 20. a 23. prosince 1924, teprve 20. a 23. prosince 1924 proti zbytku exekučně vymáhané pohledávky Dra B-a, tedy pohledávky vzájemné. Konečně námitka žalovaného, že žalobcové neopírají žalobní nárok o skutečnosti vzniklé po exekučním titulu, jest vratkou. Započtení není způsobeno tím, že jsou tu dvě vzájemné pohledávky, nýbrž k započtení jest třeba jednání a započtení působí od té doby, kdy pohledávka věřitelova seje se se vzájemnou pohledávkou dlužníka a strany projeví vůli tyto pohledávky vyrovnati. Tato vůle projevila se teprve dopisem ze dne 20. a 23. pro-

since 1924, od té doby počalo započtení působiti a proto skutečnost, o níž se opírá žalobní nárok, totiž započtení, vznikla až po exekučním titulu. Ježto žalovaný, jak zjištěno dopisem ze dne 23. prosince 1924, byl ke zrušení exekuce vyzván, jí nezrušil, ač celá pohledávka byla zaplácena, slušelo žalobě vyhověti. O d v o l a c í s o u d žalobu zamítl. D ů v o d y: Výsledky průvodního řízení je zjištěno, že podmínek §u 35 ex. ř. tu není. Neboť žaloby podle tohoto místa zákona lze opřítí jen o skutečnosti nárok zrušující, které nastaly po vzniku exekučního titulu, jenž jest základem tomuto řízení, a záleží-li exekuční titul v soudním rozhodnutí, jest rozhodna doba, až do které dlužník mohl příslušných skutečností účinně užiti v předcházejícím řízení soudním. Podle zjištění prvního soudce — ze spisů Cg I 749/23 — odečetl žalovaný od pohledávky v dotyčném sporu zažalované spornou položku 9.000 Kč. Tím vzájemnou pohledávku žalobců již tehdy uznal a započtel. Jedná se proto o skutečnost, které bylo užito již ve sporném řízení Cg I 749/23. Soudy, onu rozepři rozhodující, nepřihlížely arciť, jak první soudce správně zjišťuje, při svém rozhodování k tomuto započtení, jež žalobce sám uplatňoval. Žalobci podali sice v onom sporu jako žalovaní odvolání, ve kterém si však stěžovali proti tomu, že na jejich vzájemnou pohledávku, žalobcem samým započtením odečtenou, nebyl brán zřetel. Při tomto stavu věci nebyla založena tím, že žalobci dodatečně dopisy ze dne 20. a 23. prosince 1924 prohlašovali, že svou vzájemnou pohledávku započítávají se zbytkem pohledávky žalovaného, exekucí vymáhané, skutečnost, která nastala po vzniku exekučního titulu.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Sporné věci nedostalo se v odvolacím rozsudku právního posouzení správného, podle čis. 4 §u 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací jest opodstatněn. Odvolací soud míní, že skutečnost, zrušující nárok žalovaného, vymáhaný exekucí, kterou dovolatelé položili za základ své žalobě podle §u 35 ex. ř., vznikla před exekučním titulem, poněvadž žalovaný, jak bylo zjištěno spisy Cg I 749/23, odečetl od pohledávky, v řečené rozepři zažalované, spornou položku 9.000 Kč a že tím již tehdy uznal a započtel vzájemnou pohledávku dovolatelů. Že tedy jde o skutečnost, které mohlo býti použito již ve sporném řízení Cg I 749/23, že sice soudy, tuto rozepři rozsuzující, nepřihlížely při svém rozhodování k tomuto započtení tehdejší žalobcem uplatňovanému, ale že dovolatelé si nestěžovali do toho, že na jejich vzájemnou pohledávku nebyl vzat zřetel. Že tedy za tohoto stavu nelze pohlížeti na okolnost, že dovolatelé dopisy ze dne 20. a 23. prosince 1924 prohlásili žalovanému, že svou vzájemnou pohledávku započítávají se zbytkem vymáhané pohledávky žalovaného, jako na skutečnost, exekuční titul zrušující, nastalou po vzniku exekučního titulu. Tento právní názor nelze sdíleti. Uvedl-li žalovaný v rozepři Cg I 749/23, že dovolatelé zaplatili na jeho palmární pohledávku, jejíž výše měla býti a také skutečně byla teprve v rozepři určena, 9.000 Kč, uznal tím pouze dovolateli vykonaný plat a projevil ochotu tento peníz odpočítati, v tom však nelze

spatřovati započtení, pro které v tomto období nebylo nejpodstatnějšího předpokladu, totiž vzájemné pohledávky dovolatelů. Dovolatelé prostě platili 9.000 Kč na palmární pohledávku žalovaného, kterou neuznávali pouze ohledně její výše a přiměřenosti. Další otázkou jest, zda se právní moc rozsudků rozepře Cg I 749/23 vztahuje podle §u 411 c. ř. s. také na oněch 9.000 Kč dovolateli zaplacených a žalovaným jako placení přijatých. Podle §u 417 čís. 3 c. ř. s. může pouze rozsudečný výrok nabýti právní moci, nikoli však rozsudečné důvody, jmenovitě nikoli v těchto učiněná, byť i třeba právotvorná zjištění. Není-li v rozsudečném výroku rozhodnuto o nějaké části nároku nebo vzájemného nároku, a není-li tato vada napravena způsobem v §u 423 c. ř. s. uvedeným, nebo v opravných stolicích, vztahuje se právní moc rozsudku pouze na výslovně rozsouzenou část žalobní pohledávky. Ovšem rozsudečný výrok nemůže být opraven rozsudečnými důvody, přece však může být důvodů použito ku správnému výkladu rozsudečného výroku. Tomu je tak v tomto případě, v němž rozsudečné důvody podávají spolehlivý a bezpečný výklad, že rozsudečný výrok nevzal zřetele na to, co tehdejší žalobce sám udával, že totiž dovolatelé zaplatili mu již před vznikem exekučního titulu na jeho palmární pohledávku 9.000 Kč. Rozsudečné důvody vysvětlují v tomto případě spolehlivě, že rozsudečným výrokem nebylo dovolatelům oduznáno, že na palmární pohledávku zaplatili již 9.000 Kč. Proto dovolatelé pravoplatností onoho rozsudku nabyli proti žalovanému nároku podle §u 1435 obč. zák., aby jim jako pravý dluh zaplacených 9.000 Kč bylo vráceno, poněvadž tím okamžikem přestal právní důvod, aby je dále podržel. Tento nárok vzešel dovolatelům teprve po vzniku exekučního titulu, neboť, dokud rozsudek nenabyl právní moci, měly obě strany ustavičně ještě možnost, aby pochybení rozhodujících soudů bylo opravným prostředkem napraveno. Dovolatelé mohli se zajisté nadíti od žalovaného jako osoby práva znalé a stavovských povinností dbalé, že nebude těžiti z pochybení soudu a že vezme, jako bylo jeho povinností, zřetel na to, že mu dovolatelé zaplatili na jeho palmární pohledávky 9.000 Kč. Žalovaný však tohoto placení nedbal, neodpočetl od prisouzeného mu peníze oněch 9.000 Kč, nevzal zřetele ani na započítací dopisy dovolatelů ze dne 20. a 23. prosince 1924, pokračoval v exekuci i když byla zaplacená celá jeho pohledávka až na sporný zbytek 9.000 Kč, čímž projevil zřetelně, že změnil v žalobě projevenou vůli odpočítati přijatých a podržených 9.000 Kč z prisouzené mu pohledávky palmární. Tím jest odůvodněna žaloba dovolatelů podle §u 35 ex. ř.

Čís. 5273.

Obsahuje-li slovní část ochranné známky soubor slov, tvořících ve své souvislosti znění firmy, jejíž užívání bylo zakázáno, jest rejstříkový soud oprávněn zakročiti ve smyslu čl. 26 obch. zák. a netrpěti užívání oněch slov jako firmy ani na zboží, ani na jeho obalu.

(Rozh. ze dne 16. září 1925, R I 467/25.)